Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 22. januára 2013 *

„Smernica 2010/13/EÚ — Poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb — Článok 15 ods. 6 — Platnosť — Udalosť veľkého záujmu pre verejnosť, ktorá je predmetom výhradných vysielacích práv — Právo na prístup vysielateľa k takýmto udalostiam na účely krátkeho spravodajstva — Obmedzenie prípadnej finančnej náhrady majiteľa výhradných vysielacích práv na dodatočné náklady priamo spôsobené poskytnutím prístupu — Charta základných práv Európskej únie — Články 16 a 17 — Proporcionalita“

Vo veci C-283/11,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Bundeskommunikationssenat (Rakúsko) z 31. mája 2011 a doručený Súdnemu dvoru 8. júna 2011, ktorý súvisí s konaním:

Sky Österreich GmbH

proti

Österreichischer Rundfunk,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, podpredseda K. Lenaerts, predsedovia komôr A. Tizzano, M. Ilešič, T. von Danwitz (spravodajca) a J. Malenovský, sudcovia A. Borg Barthet, U. Lõhmus, J.-C. Bonichot, C. Toader, J.-J. Kasel, M. Safjan a D. Šváby,

generálny advokát: Y. Bot,

tajomník: A. Impellizzeri, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 24. apríla 2012,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Sky Österreich GmbH, v zastúpení: G. Engin-Deniz, Rechtsanwalt,

— Österreichischer Rundfunk, v zastúpení: S. Korn, Rechtsanwalt,

— nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze a J. Möller, splnomocnení zástupcovia,

— poľská vláda, v zastúpení: M. Szpunar, splnomocnený zástupca,

* Jazyk konania: nemčina.

— Európsky parlament, v zastúpení: R. Kaškina a U. Rösslein, splnomocnení zástupcovia,

— Rada Európskej únie, v zastúpení: R. Liudvinaviciute-Cordeiro a J. Herrmann, splnomocnení zástupcovia,

— Európska komisia, v zastúpení: G. Braun, S. La Pergola a C. Vrignon, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 12. júna 2012,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka platnosti článku 15 ods. 6 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách) (Ú. v. EÚ L 95, s. 1).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťami Sky Österreich GmbH (ďalej len „Sky“) a Österreichischer Rundfunk (ďalej len „ORF“), ktorého predmetom sú finančné podmienky, za akých má spoločnosť ORF právo získať prístup k satelitnému signálu na účely krátkeho spravodajstva.

Právny rámec

Právo Únie

Smernica 2007/65/ES

3 Smernica Rady 89/552/EHS z 3. októbra 1989 o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (Ú. v. ES L 298, s. 23; Mim. vyd. 06/001, s. 224) bola zmenená a doplnená smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2007/65/ES z 11. decembra 2007 (Ú. v. EÚ L 322, s. 27). Článok 1 bod 9 smernice 2007/65 rozšíril smernicu 89/552 o článok 3k, ktorý upravuje právo vysielateľov použiť na účely krátkeho spravodajstva krátke sekvencie zo signálu vysielateľa, ktorý zabezpečuje vysielanie udalosti veľkého záujmu pre verejnosť a ktorý nadobudol výhradné právo na jej odvysielanie.

4 Pokiaľ ide o prípadné finančné vyrovnanie, odsek 6 článku 3k stanovuje, že toto vyrovnanie nepresiahne výšku dodatočných nákladov priamo spôsobených poskytnutím prístupu.

5 Podľa článku 3 ods. 1 prvého pododseku smernice 2007/65 uvedú členské štáty do platnosti zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou najneskôr do 19. decembra 2009.

6 V súlade so svojím článkom 4 nadobudla smernica 2007/65 účinnosť dňom nasledujúcim po dni jej uverejnenia v *Úradnom vestníku Európskej únie*, t. j. 19. decembra 2007.

Smernica 2010/13

7 Smernica 89/552, zmenená a doplnená smernicou 2007/65, bola zrušená článkom 34 prvým odsekom smernice 2010/13, ktorej odôvodnenie 48 znie:

„Vysielatelia môžu získať výhradné práva na televízne vysielania pre udalosti veľkého záujmu verejnosti. Je však dôležité podporovať pluralizmus rozmanitosťou produkcie spravodajstva a programov v rámci celej [Európskej] únie a dodržiavať zásady uznané v článku 11 Charty základných práv Európskej únie [ďalej len ‚Charta‘].“

8 Odôvodnenie 55 smernice 2010/13 znie:

„S cieľom zabezpečiť základnú slobodu prijímania informácií a postarať sa o úplnú a riadnu ochranu záujmov divákov v Únii mali by tí, ktorí uplatňujú výhradné práva na televízne vysielanie týkajúce sa udalosti veľkého záujmu verejnosti, uznať právo ostatných vysielateľov na zaradenie krátkych sekvencií do všeobecných spravodajských programov za spravodlivých, rozumných a nediskriminačných podmienok pri patričnom zohľadnení výhradných práv. Takéto podmienky by sa mali oznámiť s istým predstihom pred udalosťou veľkého záujmu verejnosti, aby ostatní mali dostatok času na uplatnenie takéhoto práva… Takéto krátke sekvencie by mohli použiť všetky televízne kanály vrátane špecializovaných športových televíznych kanálov na vysielanie v rámci celej EÚ, pričom takéto krátke sekvencie by nemali presiahnuť 90 sekúnd. Právo prístupu ku krátkym sekvenciám by sa malo uplatňovať cezhranične, len ak je to potrebné. Vysielateľ by sa preto mal najskôr usilovať o získanie prístupu od vysielateľa, ktorý je usadený v rovnakom členskom štáte a má výhradné práva na udalosť veľkého záujmu pre verejnosť.

Pojem všeobecné spravodajské programy by nemal zahŕňať súbor krátkych sekvencií, ktoré slúžia na zábavné účely. …“

9 Článok 15 tej istej smernice stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby na účely krátkeho spravodajstva mal každý vysielateľ usadený v Únii na spravodlivom, primeranom a nediskriminujúcom základe prístup k udalostiam, ktoré vyvolávajú veľký záujem verejnosti, ktoré exkluzívne vysiela vysielateľ, na ktorého sa vzťahuje ich právomoc.

2. Ak výhradné práva na vysielanie dotknutej udalosti veľkého záujmu pre verejnosť nadobudol iný vysielateľ usadený v rovnakom členskom štáte ako vysielateľ, ktorý sa usiluje o získanie prístupu, musí sa o prístup uchádzať u tohto vysielateľa.

3. Členské štáty zabezpečia, aby sa takýto prístup zaručil tým, že sa vysielateľom umožní voľne vyberať krátke sekvencie zo signálu primárneho vysielateľa, pričom prinajmenšom uvedú svoj zdroj, pokiaľ to nie je z praktických dôvodov nemožné.

4. Ako alternatívu k odseku 3 môže členský štát zriadiť rovnocenný systém, v ktorom sa prístup na spravodlivom, primeranom a nediskriminujúcom základe dosiahne inými spôsobmi.

5. Krátke sekvencie sa použijú výlučne na všeobecné spravodajské programy a môžu sa použiť na audiovizuálne mediálne služby na požiadanie, len ak sa rovnaký program ponúka zo záznamu rovnakým poskytovateľom mediálnych služieb.

6. Bez toho, aby boli dotknuté odseky 1 až 5, členské štáty v súlade s ich právnymi systémami a postupmi zabezpečia, aby sa vymedzili formy a podmienky poskytnutia takýchto krátkych sekvencií, konkrétne akéhokoľvek dojednania ohľadne náhrady, maximálnej dĺžky krátkych sekvencií a časových

limitov týkajúcich sa ich vysielania. Ak sa poskytuje náhrada, táto neprevýši výšku dodatočných nákladov spôsobených zaobstaraním [nákladov priamo spôsobených poskytnutím – *neoficiálny preklad*] prístupu.“

Vnútroštátne právo

10 § 5 ods. 4 spolkového zákona o výkone výhradných televíznych vysielacích práv [Bundesgesetz über die Ausübung exklusiver Fernsehübertragungsrechte (Fernseh-Exklusivrechtegesetz) BGBl. I, 85/2001] do 30. septembra 2010 stanovoval, že v prípade, ak sa dotknutí vysielatelia nedohodnú, Bundeskommunikationssenat určí, či má byť vysielateľovi priznané právo na krátke spravodajstvo, a ak áno, za akých podmienok.

11 Od 1. októbra 2010 uvedený § 5 ods. 4 v spojení s odsekom 2 tohto paragrafu stanovuje, že vysielateľ, ktorý nadobudol výhradné vysielacie práva na udalosti vyvolávajúce všeobecný záujem o informácie a ktorý je povinný na požiadanie iného vysielateľa uznať jeho právo na odvysielanie vlastného krátkeho spravodajstva zo signálu tohto vysielania, môže požadovať jedine náhradu dodatočných nákladov priamo spôsobených poskytnutím prístupu k tomuto signálu.

12 Bundeskommunikationssenat vznikol na základe spolkového zákona o zriadení Kommunikationsbehörde Austria a Bundeskommunikationssenat (Bundesgesetz über die Einrichtung einer Kommunikationsbehörde Austria und eines Bundeskommunikationssenates, BGBl. I, 32/2001, ďalej len „KOG“) na účely kontroly rozhodnutí Kommunikationsbehörde Austria (regulačný orgán pre oblasť komunikácií, ďalej len „KommAustria“) a právneho dohľadu nad spoločnosťou ORF ako kolektívny orgán so súdnou právomocou v zmysle článku 20 ods. 2 spolkového ústavného zákona (Bundes-Verfassungsgesetz).

13 § 36 ods. 1 až 3 KOG v znení účinnom v čase skutkových okolností sporu v konaní vo veci samej stanovuje:

„1. Pri Bundeskanzleramt sa zriaďuje Bundeskommunikationssenat, ktorého úlohou je kontrola rozhodnutí KommAustria…

2. Bundeskommunikationssenat rozhoduje na poslednom stupni o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam KommAustria… s výnimkou opravných prostriedkov pri správnych deliktoch.

3. Rozhodnutia Bundeskommunikationssenat nemožno zrušiť alebo zmeniť v správnom konaní. Rozhodnutia Bundeskommunikationssenat možno napadnúť na Verwaltungsgerichtshof [správny súd].“

14 § 37 ods. 1 a 2 KOG stanovuje:

„1. Bundeskommunikationssenat pozostáva z piatich členov, z ktorých traja musia byť sudcami. Členovia Bundeskommunikationssenat sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a nie sú viazaní žiadnymi pokynmi a príkazmi. Bundeskommunikationssenat si zvolí predsedu a zástupcu predsedu z okruhu svojich členov, ktorí sú sudcami.

2. Členov Bundeskommunikationssenatu menuje spolkový prezident na návrh spolkovej vlády na obdobie šiestich rokov. Za každého člena ustanoví jedného náhradníka, ktorý nastúpi na miesto člena, ktorý nemôže vykonávať svoju funkciu.“

15 Podľa článku 20 ods. 2 spolkového ústavného zákona:

„Zákonodarca môže oslobodiť orgán:

…

3. stanovený ako kolektívny orgán a rozhodujúci na poslednom stupni, ktorého rozhodnutia podľa zákona nemožno zrušiť alebo zmeniť v správnom konaní a ktorého aspoň jeden člen je sudcom;

…

od povinnosti byť viazaný pokynmi hierarchicky nadriadeného orgánu.“

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

16 KommAustria povolil spoločnosti Sky vysielať prostredníctvom satelitu šifrovaný digitálny televízny program nazvaný „Sky Sport Austria“. Táto spoločnosť nadobudla zmluvou z 21. augusta 2009 výhradné práva odvysielať na území Rakúska niektoré zápasy Európskej ligy počas sezón 2009/2010 až 2011/2012. Spoločnosť Sky uviedla, že každoročne vynakladá na licenciu a výrobné náklady sumu vo výške niekoľkých miliónov eur.

17 Dňa 11. septembra 2009 uzavreli spoločnosti Sky a ORF dohodu o priznaní práva pre spoločnosť ORF vysielať krátke spravodajstvo, pričom spoločnosť ORF sa zaviazala, že za takéto spravodajstvo zaplatí 700 eur za minútu. Pokiaľ ide o túto odmenu, strany obmedzili platnosť zmluvy do dňa nadobudnutia účinnosti zmeny a doplnenia § 5 spolkového zákona o výkone výhradných televíznych vysielacích práv, t. j. do 1. októbra 2010.

18 Na návrh spoločnosti ORF podaný v novembri 2010 KommAustria rozhodol, že spoločnosť Sky je ako majiteľka výhradných vysielacích práv povinná priznať spoločnosti ORF právo na realizáciu krátkeho spravodajstva bez toho, aby požadovala vyššiu odmenu, ako je výška dodatočných nákladov priamo spôsobených poskytnutím prístupu k satelitnému signálu, ktoré boli v danom prípade nulové. Zároveň stanovil podmienky, za ktorých si spoločnosť ORF mohla uplatniť toto právo. Obe strany sa proti tomuto rozhodnutiu odvolali na Bundeskommunikationssenat.

19 Pokiaľ ide o prípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania, Bundeskommunikationssenat sa vo svojom rozhodnutí odvoláva na rozsudok z 18. októbra 2007, Österreichischer Rundfunk (C-195/06, Zb. s. I-8817), a zastáva názor, že tiež musí byť považovaný za súdny orgán v zmysle článku 267 ZFEÚ vzhľadom na skutočnosť, že na daný spor sa uplatňujú rovnaké pravidlá o právomoci ako v prípade uvedeného rozsudku.

20 Pokiaľ ide o vecnú stránku, Bundeskommunikationssenat sa domnieva, že právo na realizáciu krátkeho spravodajstva predstavuje zásah do vlastníckeho práva, ako ho upravuje článok 17 Charty, vysielateľa, ktorý nadobudol výhradné vysielacie práva spojené s udalosťou veľkého záujmu pre verejnosť prostredníctvom zmluvy (ďalej len „majiteľ výhradných vysielacích práv“).

21 Odvolávajúc sa najmä na článok 52 ods. 1 Charty si Bundeskommunikationssenat kladie otázku, či je v súlade so zásadou proporcionality ustanovenie smernice, ktoré bráni orgánom členských štátov stanoviť náhradu za uvedený zásah do vlastníckeho práva. Zastáva názor, že článok 15 ods. 6 smernice 2010/13 tým, že stanovuje povinnosť členských štátov vymedziť formy a podmienky výkonu práva na realizáciu krátkeho spravodajstva, nemôže takýto zásah kompenzovať. Bundeskommunikationssenat zastáva názor, že vzhľadom najmä na zásadu proporcionality je pri výpočte primeranej finančnej

náhrady potrebné prijať pravidlo, ktoré by umožňovalo zohľadniť okolnosti konkrétneho prípadu a osobitne predmet výhradných vysielacích práv, ako aj sumu, ktorú majiteľ zaplatil za ich nadobudnutie.

22 Článok 15 smernice 2010/13 je podľa názoru Bundeskommunikationssenat osobitne sporný v prípade, keď boli výhradné vysielacie práva získané pred nadobudnutím účinnosti tejto smernice, zatiaľ čo žiadosť o priznanie práva odvysielať krátke spravodajstvo bola podaná po nadobudnutí účinnosti vnútroštátneho ustanovenia, ktorým sa tento článok 15 preberá.

23 V tejto súvislosti Bundeskommunikationssenat poukazuje na rozhodnutia Bundesverfassungsgerichtshof [Spolkový ústavný súd (Nemecko)] a Verfassungsgericht [Ústavný súd (Rakúsko)], ktoré zastávajú názor, že bezodplatné priznanie práva odvysielať krátke spravodajstvo je neprimerané a z tohto dôvodu porušuje slobodu podnikania v zmysle článku 12 základného zákona (Grudgesetzs), ako aj vlastnícke právo v zmysle článku 5 rakúskeho základného zákona o všeobecných právach občanov (Staatsgrundgesetz über die allgemeinen Rechte der Staatsbürger) a článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Európskemu dohovoru o ľudských právach podpísanému 20. marca 1952 v Paríži (ďalej len „Dodatkový protokol“).

24 Za týchto okolností rozhodol Bundeskommunikationssenat o prerušení konania a položil Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Je článok 15 ods. 6 [smernice 2010/13] zlučiteľný s článkami 16 a 17 [Charty], ako aj s článkom 1 Dodatkového protokolu…?“

O prejudiciálnej otázke

O prípustnosti

25 Na úvod je potrebné preskúmať postavenie Bundeskommunikationssenat ako súdneho orgánu v danej veci v zmysle článku 267 ZFEÚ a z toho vyplývajúcu prípustnosť návrhu na začatie prejudiciálneho konania.

26 Pri posudzovaní, či má vnútroštátny orgán povahu „súdneho orgánu“ v zmysle článku 267 ZFEÚ, čo predstavuje otázku, ktorá spadá výlučne do práva Únie, Súdny dvor podľa ustálenej judikatúry zohľadňuje všetky kritériá, akými sú právne postavenie orgánu, jeho trvalý charakter, záväzný charakter jeho právnych aktov, kontradiktórna povaha konania, použitie právnych predpisov orgánom, ako aj jeho nezávislosť (rozsudok zo 14. júna 2011, Miles a i., C-196/09, Zb. s. I-5105, bod 37 a citovaná judikatúra).

27 Súdny dvor už mal príležitosť posúdiť postavenie Bundeskommunikationssenat ako súdneho orgánu v zmysle článku 234 ES vo veci, ktorá viedla k prijatiu už citovaného rozsudku Österreichischer Rundfunk. V tejto súvislosti Súdny dvor v bodoch 19 až 21 tohto rozsudku rozhodol, že na základe ustanovení o vzniku a fungovaní Bundeskommunikationssenat, uplatniteľných v už citovanej veci, sa tento orgán musí považovať za súdny orgán v zmysle článku 234 ES.

28 V tejto veci sa uplatňujú ustanovenie o vzniku a fungovaní Bundeskommunikationssenat s rovnakým obsahom ako ustanovenia uplatniteľné vo veci, ktorá viedla k prijatiu už citovaného rozsudku Österreichischer Rundfunk. Za týchto podmienok sa musí Bundeskommunikationssenat aj v danej veci považovať za súdny orgán v zmysle článku 267 ZFEÚ.

29 Z vyššie uvedeného vyplýva, že návrh na začatie prejudiciálneho konania podaný Bundeskommunikationssenat je prípustný.

O veci samej

30 Svojou otázkou Bundeskommunikationssenat v podstate žiada Súdny dvor o preskúmanie platnosti článku 15 ods. 6 smernice 2010/13 vo svetle článku 16 a článku 17 ods. 1 Charty, ako aj článku 1 Dodatkového protokolu. Bundeskommunikationssenat sa najmä pýta, či článok 15 ods. 6 predstavuje porušenie základných práv majiteľa výhradných vysielacích práv z dôvodu, že tento majiteľ je povinný umožniť realizáciu krátkeho spravodajstva každému vysielateľovi usadenému v Únii bez možnosti požadovať finančnú náhradu prevyšujúcu dodatočné náklady priamo spôsobené poskytnutím prístupu k tomuto signálu.

O článku 17 Charty

31 Článok 17 ods. 1 Charty uvádza, že „každý má právo vlastniť svoj oprávnene nadobudnutý majetok, užívať ho, nakladať s ním a odkázať ho. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku, s výnimkou verejného záujmu, v prípadoch a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon, pričom musí byť včas vyplatená spravodlivá náhrada. Užívanie majetku môže byť upravené zákonom v nevyhnutnej miere v súlade so všeobecným záujmom“.

32 Smernica 2010/13 v článku 15 ods. 1 uvádza, že každý vysielateľ usadený v Únii má mať na účely krátkeho spravodajstva prístup k udalostiam veľkého záujmu pre verejnosť, ktoré exkluzívne vysiela iný vysielateľ. Podľa odseku 3 toho istého článku je takýto prístup v zásade zaručený poskytnutím prístupu k signálu primárneho vysielateľa, z ktorého im je umožnené voľne vyberať krátke sekvencie. Odsek 6 uvedeného článku 15 stanovuje, že ak je majiteľovi výhradných vysielacích práv poskytnutá náhrada, tá neprevýši výšku dodatočných nákladov priamo spôsobených poskytnutím prístupu k signálu.

33 Pravidlá s rovnakým obsahom ako pravidlá uvedené v predchádzajúcom bode sa nachádzali aj v článku 3k smernice 89/552 v znení zmien a doplnení smernice 2007/65.

34 Za týchto podmienok si treba položiť otázku, či záruky priznané článkom 17 ods. 1 Charty možno rozšíriť aj na výhradné vysielacie práva nadobudnuté prostredníctvom zmluvy. Ochrana priznaná týmto článkom sa netýka jednoduchých záujmov alebo príležitostí obchodnej povahy, ktorých neistota je vlastná samotnej podstate hospodárskych činností (rozsudok z 9. septembra 2008, FIAMM a i./Rada a Komisia, C-120/06 P a C-121/06 P, Zb. s. I-6513, bod 185, ako aj citovaná judikatúra), ale sa týka majetkových práv, z ktorých podľa právneho poriadku vyplýva nadobudnuté právne postavenie, ktoré umožňuje ich majiteľom nezávislý výkon týchto práv na ich vlastný účet.

35 Je pravda, že výhradné vysielacie práva sú poskytnuté vysielateľom za protihodnotu na základe zmluvného ustanovenia, ktoré im umožňuje výhradne odvysielať určité udalosti a zároveň tak vylúčiť ostatných vysielateľov z vysielania tejto udalosti. Tieto práva sa tak musia považovať nie za práva predstavujúce jednoduché záujmy a príležitosti obchodnej povahy, ale za majetkové práva.

36 Vzhľadom na okolnosti v konaní vo veci samej si však treba položiť otázku, či predmetné výhradné práva prestavujú nadobudnuté právne postavenie v zmysle bodu 34 tohto rozsudku.

37 V tejto súvislosti právo Únie ukladá od nadobudnutia účinnosti smernice 2007/65, t. j. od 19. decembra 2007, povinnosť zabezpečiť právo vysielateľov na realizáciu krátkeho spravodajstva spojeného s udalosťou veľkého záujmu pre verejnosť, ktorá je predmetom výhradných vysielacích práv, bez toho, aby majiteľ týchto práv mohol požadovať náhradu prevyšujúcu dodatočné náklady priamo spôsobené poskytnutím prístupu k signálu.

38 Vzhľadom na túto právnu úpravu Únie, ktorú sú členské štáty povinné prebrať do svojich vnútroštátnych právnych poriadkov, nemôže taká zmluvná podmienka, akou je zmluvná podmienka, o ktorú ide v konaní vo veci samej, priznávať vysielateľovi právne postavenie chránené článkom 17

ods. 1 Charty, ktoré by mu umožňovalo nezávislý výkon jeho práva na vysielanie podľa bodu 34 tohto rozsudku v tom zmysle, že môže napriek záväznému obsahu smernice 2007/65 požadovať náhradu prevyšujúcu dodatočné náklady priamo spôsobené poskytnutím prístupu k signálu.

39 Taký hospodársky subjekt, akým je spoločnosť Sky, ktorá po tom, ako smernica 2007/65 nadobudla účinnosť, t. j. po 19. decembri 2007, zmluvne nadobudla výhradné vysielacie práva, teda v danom prípade 21. augusta 2009, sa totiž podľa práva Únie nemôže odvolávať na nadobudnuté právne postavenie chránené článkom 17 ods. 1 Charty, keďže členské štáty boli povinné prebrať túto smernicu, čo mohli urobiť kedykoľvek, najneskôr však do 19. decembra 2009.

40 Za týchto podmienok sa majiteľ výhradných vysielacích práv spojených s udalosťou veľkého záujmu pre verejnosť nemôže dovolávať ochrany priznanej článkom 17 ods. 1 Charty.

O článku 16 Charty

41 Článok 16 Charty uvádza, že „sloboda podnikania sa uznáva v súlade s právom Únie, vnútroštátnymi právnymi predpismi a praxou“.

42 Ochrana priznaná uvedeným článkom 16 zahŕňa slobodu vykonávať hospodársku alebo obchodnú činnosť, zmluvnú slobodu a slobodnú hospodársku súťaž, čo vyplýva aj z vysvetliviek k tomuto článku, ktoré sa majú podľa článku 6 ods. 1 tretieho pododseku ZEÚ a článku 52 ods. 7 Charty zohľadniť pri jej výklade (rozsudok z 22. decembra 2010, DEB, C-279/09, Zb. s. I-13849, bod 32).

43 Okrem toho zmluvná sloboda zahŕňa najmä slobodnú voľbu obchodného partnera (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. júla 1991, Neu a i., C-90/90 a C-91/90, Zb. s. I-3617, bod 13), ako aj slobodu určiť cenu za poskytnutú službu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 22. marca 2007, Komisia/Belgicko, C-437/04, Zb. s. I-2513, bod 51, ako aj z 19. apríla 2012, F-Tex, C-213/10, bod 45).

44 Dôsledkom článku 15 smernice 2010/13 je, ako to vyplýva aj z bodov 35 a 37 návrhov generálneho advokáta, že majiteľ výhradných vysielacích práv si nemôže slobodne vybrať vysielateľa, s ktorým uzatvorí dohodu o poskytnutí práva na realizáciu krátkeho spravodajstva. Rovnako podľa odseku 6 tohto článku, v ktorého prípade vnútroštátny súd žiada Súdny dvor o objasnenie, nemôže majiteľ výhradných vysielacích práv slobodne rozhodovať o cene, za ktorú poskytne prístup k signálu na účely krátkeho spravodajstva. Toto ustanovenie bráni takémuto majiteľovi najmä zaviazať vysielateľa krátkeho spravodajstva na spoluúčasť na nákladoch pri nadobudnutí výhradných vysielacích práv. Za týchto podmienok článok 15 ods. 6 predstavuje zásah do slobody podnikania majiteľov výhradných vysielacích práv.

45 Podľa judikatúry Súdneho dvora však sloboda podnikania nepredstavuje absolútne privilégium, ale ju treba posudzovať s ohľadom na jej spoločenskú funkciu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 9. septembra 2004, Španielsko a Fínsko/Parlament a Rada, C-184/02 a C-223/02, Zb. s. I-7789, body 51 a 52, ako aj zo 6. septembra 2012, Deutsches Weintor, C-544/10, bod 54 a citovanú judikatúru).

46 Na základe tejto judikatúry a vzhľadom na znenie článku 16 Charty, ktoré sa odlišuje od ostatných základných slobôd upravených v jej hlave II, pričom sa podobá zneniu niektorých ustavení hlavy IV Charty, môže byť sloboda podnikania podriadená veľkému rozsahu zásahov verejnej moci, ktoré sú schopné vo verejnom záujme obmedziť výkon hospodárskej činnosti.

47 Táto skutočnosť sa odzrkadľuje predovšetkým v spôsobe, akým treba uplatniť zásadu proporcionality podľa článku 52 ods. 1 Charty.

48 V súlade s týmto ustanovením musí byť akékoľvek obmedzenie výkonu práv a slobôd upravených v tejto Charte ustanovené zákonom, musí rešpektovať ich podstatu a musí byť, za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality, nevyhnutné a skutočne zodpovedať cieľom verejného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo ak je to potrebné na ochranu práv a slobôd iných.

49 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že článok 15 ods. 6 smernice 2010/13 nemá vplyv na základný obsah slobody podnikania. Toto ustanovenie totiž nebráni výkonu samotnej podnikateľskej činnosti majiteľa výhradných vysielacích práv. Rovnako nevylučuje výkon práva samotného majiteľa za odplatu vysielať predmetnú udalosť alebo za odplatu zmluvne previesť toto právo na iného vysielateľa alebo iný ekonomický subjekt.

50 Pokiaľ ide o proporcionalitu uvedených zásahov, je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora táto zásada vyžaduje, aby akty Únie neprekračovali hranice toho, čo je primerané a nevyhnutné na uskutočnenie legitímnych cieľov sledovaných predmetnou právnou úpravou, pričom pokiaľ sa ponúka výber medzi viacerými primeranými opatreniami, je potrebné prikloniť sa k najmenej obmedzujúcemu, a spôsobené zásahy nesmú byť neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom (rozsudky z 8. júla 2010, Afton Chemical, C-343/09, Zb. s. I-7027, bod 45, ako aj z 23. októbra 2012, Nelson a i., C-581/10 a C-629/10, bod 71 a citovaná judikatúra).

51 V tejto súvislosti je najprv potrebné uviesť, že výhradné vysielanie udalostí veľkého záujmu pre verejnosť má v dnešnej dobe rastúcu tendenciu a môže značným spôsobom obmedziť prístup verejnosti k informáciám o týchto udalostiach. Z tohto dôvodu sa článok 15 smernice 2010/13 zameriava, tak ako to vyplýva z jej odôvodnení 48 a 55, na zabezpečenie základnej slobody prijímať informácie, ktorá je upravená v článku 11 ods. 1 Charty a na podporu pluralizmu produkcie spravodajstva a programov v rámci celej Únie, ktorý je chránený prostredníctvom odseku 2 toto istého článku 11.

52 Ochrana slobôd, ktoré sú upravené v článku 11 Charty, je nepochybne predmetom verejného záujmu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. decembra 2007, United Pan-Europe Communications Belgium a i., C-250/06, Zb. s. I-11135, bod 42), ktorého význam je najmä potrebné zdôrazniť v demokratickej a pluralitnej spoločnosti (pozri v tomto zmysle rozsudky z 22. decembra 2008, Kabel Deutschland Vertrieb und Service, C-336/07, Zb. s. I-10889, bod 33, a zo 6. septembra 2011, Patriciello, C-163/10, Zb. s. I-7565, bod 31). Jeho význam je obzvlášť zjavný v prípade udalostí veľkého záujmu pre verejnosť. Je preto potrebné konštatovať, že článok 15 smernice 2010/13 skutočne sleduje predmet verejného záujmu.

53 Článok 15 ods. 6 smernice 2010/13 je tiež schopný zabezpečiť výkon sledovaného predmetu. Tým, že toto ustanovenie zabezpečuje každému vysielateľovi prístup k udalostiam veľkého záujmu pre verejnosť, ktoré sú predmetom výhradného vysielania, umožňuje im realizovať krátke spravodajstvo a informovať tak verejnosť o uvedených udalostiach. Tento prístup je vysielateľom zabezpečený nezávisle jednak od ich postavenia na trhu a ich finančných možností, ako aj jednak od ceny uhradenej za výhradné vysielacie práva, zmluvných podmienok s majiteľmi týchto práv a rozsahu predmetných udalostí.

54 Pokiaľ ide ďalej o nevyhnutnosť takejto právnej úpravy, je potrebné uviesť, že miernejšie opatrenie by určite obsahovalo finančnú náhradu pre majiteľov výhradných vysielacích práv, ktorá by prevyšovala náklady priamo spôsobené poskytnutím prístupu k signálu, pričom jej účelom by bolo najmä zaviazať vysielateľov krátkeho spravodajstva na spoluúčasť na nákladoch pri nadobudnutí týchto výhradných práv.

55 Zdá sa však, že takáto miernejšia právna úprava by nezabezpečovala predmet sledovaný článkom 15 ods. 6 smernice 2010/13 tak efektívne ako právna úprava vyplývajúca z uplatnenia tohto ustanovenia. Právna úprava upravujúca finančnú náhradu pre majiteľov výhradných vysielacích práv, ktorá by prevyšovala náklady priamo spôsobené poskytnutím prístupu k signálu a ktorá by bola vypočítaná v súlade s dodatočnými kritériami, akými sú najmä cena uhradená pri nadobudnutí takéhoto práva

a/alebo rozsah predmetnej udalosti, by mohla najmä vzhľadom na použitý spôsob určenia výšky náhrady a finančné možnosti vysielateľov, ktorý chcú mať prístup k signálu, odradzovať a v určitom prípade až zabraňovať niektorým vysielateľom v požiadaní o prístup na účely krátkeho spravodajstva, ako aj značne obmedzovať prístup verejnosti k informáciám.

56 Naopak, článok 15 ods. 6 smernice 2010/13 zabezpečuje každému vysielateľovi prístup k udalosti v súlade s odsekom 1 toho istého článku v zmysle zásady rovnakého zaobchádzania, pričom tento prístup je úplne nezávislý od okolností uvedených v predchádzajúcom bode, čím umožňuje každému vysielateľovi fakticky realizovať krátke spravodajstvo.

57 Za týchto podmienok sa mohol normotvorca Únie oprávnene domnievať, že právna úprava upravujúca finančnú náhradu pre majiteľov výhradných vysielacích práv, ktorá by prevyšovala náklady priamo spôsobené poskytnutím prístupu k signálu, by neumožňovala dosiahnuť sledovaný cieľ tak efektívne ako právna úprava, akou je článok 15 ods. 6 smernice 2010/13, ktorá sa obmedzuje len na prípadnú finančnú náhradu vo výške nákladov, a z toho dôvodu je daná právna úprava nevyhnutná.

58 Nakoniec, pokiaľ ide o prípadnú neprimeranosť článku 15 ods. 6 smernice 2010/13, vnútroštátny súd sa v podstate pýta, či povinnosť členských štátov vymedziť formy a podmienky týkajúce sa práva na realizáciu krátkeho spravodajstva, ktorá je upravená v tomto ustanovení, primerane vyvažuje požiadavky vyplývajúce zo základnej slobody prijímať informácie a požiadavky vyplývajúce zo slobody podnikania. Vnútroštátny súd zastáva názor, že za primerané možno považovať len pravidlo upravujúce zaplatenie finančnej náhrady, ktorá zohľadňuje najmä predmet uvedených výhradných vysielacích práv, ako aj sumu uhradenú majiteľom pri ich nadobudnutí.

59 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že normotvorca Únie musí nájsť rovnováhu medzi slobodou podnikania na jednej strane a základnou slobodou občanov Únie prijímať informácie, slobodou, ako aj pluralizmom médií na druhej strane.

60 V prípade, ak ide o viaceré základné práva a slobody chránené právnym poriadkom Únie, musí sa posúdenie prípadnej neprimeranosti ustanovenia práva Únie uskutočniť pri zachovaní nevyhnutného súladu požiadaviek spojených s ochranou týchto jednotlivých základných práv a slobôd, ktoré chráni právny poriadok Únie, a spravodlivej rovnováhy medzi nimi (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. januára 2008, Promusicae, C-275/06, Zb. s. I-271, body 65 a 66, ako aj Deutsches Weintor, už citovaný, bod 47).

61 Stanovením požiadaviek pri použití sekvencií zo signálu dohliadol normotvorca Únie na presné vymedzenie rozsahu zásahu do slobody podnikania ako na prípadný ekonomický prospech, ktorý môže z neho vyplynúť vysielateľom krátkeho spravodajstva.

62 Článok 15 smernice 2010/13 totiž vo svojom odseku 5 uvádza, že krátke spravodajstvo o udalosti, ktorá je predmetom výhradného vysielania, sa nemôže použiť na všetky druhy televíznych programov, ale len na všeobecné spravodajské programy. V súlade s odôvodnením 55 smernice 2010/13 sa použitie sekvencií signálu vylučuje v zábavných programoch, ktoré majú väčší ekonomický dosah ako všeobecné spravodajské programy.

63 Okrem toho v súlade s týmto istým odôvodnením a v súlade s článkom 15 ods. 6 smernice 2010/13 sú členské štáty povinné vymedziť formy a podmienky poskytnutia takýchto sekvencií použitého signálu, pričom musia náležite zohľadniť výhradné vysielacie práva. V tejto súvislosti z odsekov 3, 5 a 6 tohto článku, ako aj z uvedeného odôvodnenia 55 vyplýva, že sekvencie musia byť predovšetkým krátke a ich celková maximálna dĺžka nesmie presiahnuť 90 sekúnd. Rovnako sú členské štáty povinné vymedziť časové limity týkajúce sa vysielania týchto sekvencií. Nakoniec vysielatelia realizujúci krátke spravodajstvo musia v zmysle toto istého odseku 3 uviesť zdroj sekvencií použitých v ich spravodajstve, čo môže mať pre majiteľa predmetných výhradných vysielacích práv pozitívny reklamný efekt.

64 Navyše článok 15 smernice 2010/13 nevylučuje, ako sa konštatovalo v bode 49 tohto rozsudku, aby majitelia výhradných vysielacích práv vykonávali svoje práva za odplatu. Okrem toho neexistencia možnosti prefinancovania prostredníctvom náhrady, ako aj prípadné zníženie obchodnej hodnoty týchto výhradných vysielacích práv možno v praxi zohľadniť pri zmluvných rokovaniach týkajúcich sa nadobudnutia predmetných práv a možno to odzrkadliť v cene uhradenej za ich nadobudnutie.

65 Naopak, pokiaľ ide o práva a záujmy, ktorých ochrana je cieľom článku 15 smernice 2010/13, je potrebné pripomenúť, že výhradné vysielanie udalostí veľkého záujmu pre verejnosť v dnešnej dobe vzrastá, ako to bolo uvedené v bode 51 tohto rozsudku, a môže značným spôsobom obmedziť prístup verejnosti k informáciám o týchto udalostiach.

66 Vzhľadom jednak na závažnosť ochrany základnej slobody prijímať informácie, slobody, ako aj pluralizmu médií, ktoré sú upravené v článku 11 Charty, a jednak na ochranu slobody podnikania podľa jej článku 16 mohol normotvorca Únie prijať pravidlá, ako tie uvedené v článku 15 smernice 2010/13, ktoré obsahujú obmedzenia slobody podnikania, pričom tým zároveň vzhľadom na nevyhnutnú vyváženosť dotknutých práv a záujmov zvýhodnil právo na prístup verejnosti k informáciám v porovnaní so zmluvnou slobodou.

67 Za týchto podmienok mohol normotvorca Únie oprávnene obmedziť slobodu podnikania majiteľov výhradných vysielacích práv podľa článku 15 ods. 6 smernice 2010/13 a zastávať názor, že zásahy vyplývajúce z tohto ustanovenia nie sú vzhľadom na sledované ciele neprimerané a ich charakter zavádza v danej veci spravodlivú rovnováhu medzi jednotlivými predmetnými základnými právami a slobodami.

68 Zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že z preskúmania položenej prejudiciálnej otázky nevyplynula nijaká skutočnosť, ktorá by mohla ovplyvniť platnosť článku 15 ods. 6 smernice č. 2010/13.

O trovách

69 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

Z preskúmania položenej prejudiciálnej otázky nevyplynula nijaká skutočnosť, ktorá by mohla ovplyvniť platnosť článku 15 ods. 6 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2010/13/EÚ z 10. marca 2010 o koordinácii niektorých ustanovení upravených zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym opatrením v členských štátoch týkajúcich sa poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb (smernica o audiovizuálnych mediálnych službách).

Podpisy